

θάλλ' μετάβαλε δλα ταῦτα εἰς κόνιν καὶ ἀνάμιξον μετὰ καθαροῦ ὕδατος ἐπὶ λίθου. Τὸ ἥμισυ τοῦ μίγματος τούτου πῖε· διὰ τοῦ ἑτέρου δὲ ἡμίσεως ἄς τριβῇ τὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς· τούτου γενομένου ὁ πυρετὸς θέλει παρέλθει.»

Οὐχ ἦττον ὑπάρχουσι βιβλία ἱατρικῆς, μεταπεφρασμένα ἐκ τοῦ παλι (1) εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν σιαμικὴν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἡ μελέτη τῶν φαρμάκων καὶ τῶν ἱατρικῶν βοτανῶν τῆς Σιάμ, εὐρίσκεται εὐφυῶς συντεταγμένη καὶ ἡ ἐφαρμογὴ καλῶς ἐρμηνεύεται.

Ὅταν Σιάμιός τις ψυχρὸρραγῇ καλοῦνται οἱ ταλαπούαν ἢ ἱερεῖς, οἵτινες ῥαντίζουσιν αὐτὸν διάτινος ἀγιάσματος, ἀναγινώσκουσι τεμάχια ἱερῶν βιβλίων πραγματευομένων περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρώπων, καὶ φωνοῦσιν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ ἀγωνιῶντος τὴν λέξιν *AvaHong! AvaHong!* λέξιν μυστηριώδη σημαίνουσαν «καθαριότητα» ἢ «ἀποχὴν ἀπὸ τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν διὰ τῶν δυνάμεων τοῦ Βοῦδδα.»

Ἄμα ἐκπνεύσαντος τοῦ ἀγωνιῶντος, ἅπασα ἡ οἰκογένεια ἐκβάλλει γοεράς κραυγὰς καὶ ἀπευθύνει εἰς τὸν νεκρὸν τρυφερωτάτας ἐπιτιμήσεις.

«ὦ εὐεργετικὲ πάτερ, λέγουσι, διὰ τί μᾶς ἐγκατέλιπες; Τί ἐναντίον σου προσβλητικὸν διεπράξαμεν; Διὰ τί οὕτω μόνος ἀναχωρεῖς; Ἡμεῖς ἡμάρτομεν. Διὰ τί ἔφαγες καρποὺς ἐπιφέροντας δυσεντερίαν; Σοὶ εἶχομεν προειπεῖ τοῦτο, διὰ τί λοιπὸν δὲν ἤκουσες τὴν συμβουλὴν μας; ὦ ἀθλιότης! ὦ βαρυθυμία! ὦ ἀστάθεια τῶν ἐπιγείων!»

Ἐπειτα προσπίπτουσιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ νεκροῦ, ὀδύρονται καὶ τὸν κατακαλύπτουσιν ἀσπασμῶν.

Ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ στιγμή τῆς θλίψεως καὶ τῆς ὀδύνης, καθαρίζουσιν ἐπιμελῶς τὸ σῶμα, τὸ περιβάλλουσι διὰ σινδόνης λευκῆς καὶ τὸ ἐναποθέτουσιν ἐντὸς κρᾶβάτου περικαλυμμένου δι' ἐπιχρύσου χάρτου καὶ ἀνθέων τεχνιτῶν, τὰ ὅποια ἐκθέτουσιν ὑπὸ οὐρανὸν καὶ περιστοιχίζουσι διὰ πολυαρίθμων ἀνημμένων κηρίων.

Μετὰ παρέλευσιν δύο ἡμερῶν ἐγείρουσι τὸν κρᾶβ-
 ατον καὶ τὸν ἐκβάλλουσιν οὐχὶ ἐκ τῆς θύρας, ἀλλ' ἐξ ὁπῆς ἐπίτηδες γενομένης ἐν τῷ τοίχῳ. Οἱ φορεῖς, οἵτινες τρέχουσι πάσῃ δυνάμει, περιφέρουσι τὸν νεκρὸν τρεῖς περίξ τῆς οἰκίας ὅπως, κατὰ τὴν ἐγχώριον δεισιδαιμονίαν, λησμονῶν οὕτω τὸ μέρος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθε, μὴ ἐπανεέλθῃ καὶ βασανίσῃ τοὺς ζῶντας. Κατόπιν μεταφέρουσι τὸν κρᾶβ-
 ατον ἐπὶ μεγάλου πλοίου, τὸν ἐπιθέτουσιν ἐπὶ ἐπιπέδου καλυπτομένου δι' οὐρανοῦ, καὶ ἡ κηδεῖα προχωρεῖ ἀκολουθεῖσα τὸν ἦχον μουσικῆς πενθίμου καὶ θλιβεράς. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι παρακολου-

θοῦσιν ἐντὸς μικρῶν λέμβων μέχρι τοῦ τόπου ἐνθα μέλλει νὰ καῇ τὸ σῶμα. Ἐνταῦθα ἀνοίγουσι τὸν κρᾶβ-
 ατον, οἱ δὲ ἐπιτετραμμένοι τὸν ἐμπρησμὸν τῶν πτωμάτων λαμβάνουσι τὸ σῶμα, εἰς τὸ στόμα τοῦ ὁποίου ἐναποθέτουσι ἀργυρεὺν νόμισμα, ἀξίας δραχμῶν 3 καὶ λεπτῶν 50.

Τότε δὲ ἀφοῦ πλύνωσι τὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ μὲ γάλα καρύου coeo, τὸ καίουσιν, ἐκτὸς ἐὰν ὁ θανὼν δὲν ὑπεσχέθῃ ἐκ διαθήκης νὰ γίνῃ τὸ σῶμα του βορὰ γυπῶν καὶ κοράκων· τούτου δοθέντος τὸ κατακόπτουσιν εἰς τεμάχια καὶ τὸ ρίπτουσιν εἰς τὰ σαρκοφάγα πτηνὰ, ἅτινα διηνεκῶς περιίπτανται ὑπεράνω τῶν ναῶν.

Οὕτω δὲ συντελεσθείσης τῆς νεκρικῆς τελετῆς, ἀθροίζουσι τὰ ἄσπ' καὶ τὰ ἀποδίδουσιν εἰς τὴν οἰκογένειαν.

Φέρουσι δὲ ὡς πένθος λευκὸν χιτῶνα. Ἡ κηδεῖα τῶν πλουσίων διαρκεῖ τρεῖς ἡμέρας καὶ συνοδεύεται διὰ πυροτεχνημάτων, διὰ λόγων τῶν ἱερῶν, διὰ θεατρικῶν ἐν νυκτὶ παραστάσεων, καὶ δι' ἐκθέσεως ζώων ἀγρίων. Τέλος τείνουσι σκηνὰς ἐντὸς παγοδῶν καὶ ἐν αὐταῖς ὀργανίζουσι παίγνια καὶ χοροὺς, ἵνα οὕτως ἱλαρύνωσι τὰς ψυχὰς τοῦ θανόντος, ἀκολουθοῦντες τοὺς ἱεροὺς θεσμοὺς τοῦ Βοῦδδα.

ΔΙΚ.

Ο Κ^{ΟΣ} ΑΡΓΥΡΟΣ ΚΑΙ Η Κ^Α ΤΥΧΗ.

ΙΣΠΑΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

Μάθε λοιπὸν, φίλτατέ μου ἀναγνώστα, ὅτι ὁ Κύριος Ἀργυρος καὶ ἡ Κυρία Τύχη τόσον ἠγαπῶντο, ὥστε ἦτον ἀδύνατον ν' ἀποχωρισθῶσι· ποτὲ δὲν ἐβλεπες τὸν ἕνα χωρὶς νὰ ἰδῇς καὶ τὸν ἄλλον· διὸ ἀπεφάσισαν νὰ ὑπανδρευθῶσιν. Ὁ Κύριος Ἀργυρος ἦτο κοντὸς καὶ χονδρός. Εἶχε κεφαλὴν ἀπὸ χρυσὸν τῆς Περουβίας, κοιλίαν ἀπὸ ἀργυρον τῆς Μεξικῆς καὶ παχείας κνήμας ἀπὸ χαλκὸν τῆς Σεγοβίας· ἐφόρει δὲ καὶ ὑποδήματα ἀπὸ γραμματία τῆς ἐθνικῆς τραπεζίτης. Ἡ δὲ Κυρία Τύχη ἦτο γυνὴ ἰδιότροπος, αὐθάδης καὶ ἀμύελος, ἦτο δὲ καὶ τυφλὴ ὡς τυφλοπόντικον. Μόλις ἐπέρασαν αἱ δύο πρῶται ἐβδομάδες τοῦ γάμου, καὶ ἤρχισαν οἱ νεόνυμφοι νὰ μὴν ἦναι σύμφωνοι. Ἡ μὲν γυνὴ ἤθελε νὰ προστάζῃ, ὁ δὲ σύζυγος, ὑπερήφανος καὶ ἀλαζών, ἤρνεϊτο νὰ ὑπακούῃ. Ὁ μακαρίτης πατὴρ μου (Θεὸς ἀναπαύσοι τὴν ψυχὴν του!) συνέθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἂν ὑπανδρεύετο θὰ εὕρισκε τὸν αὐθέντην του· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ Κύριος Ἀργυρος ἦτο καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ πλέον ἀδάμαστος, διότι δὲν ἐνέδιδεν εἰς τὸ παραμικρόν.

(1) Pāli. Αρχαία γλῶσσα τῶν Ἰνδῶν, διασωζομένη ἐν ταῖς βίβλοις τῶν Βουδδιστῶν.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ δύο σύζυγοι ἤθελον νὰ ἄρχωσι, καὶ κανεὶς αὐτῶν δὲν ἤθελε νὰ υποκύψῃ εἰς τὸν ζυγόν, ἀπεφάσισαν μίαν ἡμέραν νὰ δοκιμάσωσι τὰς δυνάμεις των.

— Ἰδὲ, εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς τὸν ἄνδρα, ἰδὲ ἐκεῖνον τὸν ταλαίπωρον ὅστις κάθηται εἰς τὴν ῥίζαν τῆς ἐλαίας, πόσον δυστυχὴς φαίνεται ὡς δοκιμάσωμεν ποῖος τῶν δύο μας θὰ τὸν κάμῃ εὐτυχῇ.

Ὁ Κύριος Ἀργυρὸς ἐδέχθη τὴν πρότασιν τῆς γυναικὸς του, καὶ εὐθὺς ἐκινήθησαν, αὐτὸς μὲν κυλιόμενος, ἐκείνη δὲ πηδῶσα.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅστις ποτὲ του δὲν ὑπῆρξε εὐτυχὴς, καὶ ποτὲ δὲν εἶχε γνωρίσει οὔτε τὸν Ἀργυρον οὔτε τὴν Τύχην, ἤνοιξε καλὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅτε εἶδεν ἔμπροσθέν του τόσον ἐπίσημα πρόσωπον.

— Καλὴ ἡμέρα σου! εἶπεν ὁ Κύριος Ἀργυρὸς.

— Εἰμαι δοῦλός σας, ἀπεκρίθη ὁ πτωχός.

— Δὲν με γνωρίζεις;

— Ὁχι, ἔκλαμπρότατε, ἀλλ' εἰμαι πρόθυμος εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Δὲν εἶδες ποτὲ σου τὸ πρόσωπόν μου;

— Ποτὲ μου!

— Πῶς γίνεται; δὲν ἔχεις τίποτε;

— Καλέ μου Κύριε, ἔχω ἑξὶ παιδιά θεόγυμνα μὲ πολὺ καλὰ στομάχια· ἐγὼ δὲ δὲν ἔχω εἰμὴ τὸ ψωμί τὸ ὅποιον κερδίζω ὅταν ἐργάζωμαι.

— Καὶ διατί δὲν ἐργάζεσαι πάντοτε;

— Διότι δὲν εὐρίσκω ἐργασίαν· ἡ τύχη ποτὲ δὲν με καλοβλέπει· ὅλα συμμαχοῦν ἐναντίον μου· ἀφ' οὗτου ὑπανδρεύθην δὲν ἐγνώρισα παρὰ τὴν πτωχείαν.

— Λοιπὸν θὰ σὲ βοηθήσω, εἶπεν ὁ Κύριος Ἀργυρὸς, καὶ λαβὼν τάληρον τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν πτωχόν, ὅστις ἐνόμισεν ὅτι ὀνειρεύεται. Ἐτρεξεν ἀμέσως εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ ν' ἀγοράσῃ ψωμίον· ἀλλ' ὅτε ἔχωσε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του διὰ νὰ λάβῃ τὸ τάληρον, ἤρρε τρύπαν διὰ τῆς ὁποίας εἶχε πέσει τὸ νόμισμα. Ὁ δυστυχὴς ἐγινεν ἐκτὸς ἐκυτοῦ, ἐσκάλισεν εἰς τὸν δρόμον, ἀλλὰ δὲν ἤρρε τίποτε. Ὁ ποιμὴν δὲν δύναται νὰ προφυλάξῃ τὸ ἀρνίον τὸ ὅποιον εἶναι προωρισμένον νὰ πέσῃ εἰς τοὺς ὀδόντας τοῦ λύκου.

Καὶ δὲν φθάνει ὅτι ἔχασε τὸ τάληρον, ἀλλ' ἔχασε καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὴν ὑπομονὴν του· καὶ ἤρχισε νὰ καταρᾶται τὴν κακὴν του τύχην.

Ἐν τούτῳ ἡ Τύχη ἐξεκαρδίζετο γελῶσα· ὁ δὲ Κύριος Ἀργυρὸς, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐγένετο ἔτι ὠχρότερον, ἐβύθισε καὶ πάλιν τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ λαβὼν ἔδωκεν εἰς τὸν πτωχόν μίαν λίραν· οὗτος δὲ τοσοῦτον ἐχάρη ὥστε ἡ χαρὰ ἐφάνετο ζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς ἐργαστήριον μὲ σκοπὸν ν' ἀγοράσῃ φορέματα διὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του· ἀλλ' ὅτε ἔδωκε τὴν λίραν, ὁ ἔμπορος ἀνέκραξεν ὅτι

ἦτο κίβδηλος, κατηγόρησε τὸν πτωχόν ὡς κιβδηλοποιὸν καὶ τὸν ἀπειλήσεν ὅτι θὰ τὸν καταγγείλῃ. Ὁ δυστυχὴς ἐκοκλίνησεν ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν του, καὶ τρέξας διηγήθη εἰς τὸν Κύριον Ἀργυρον τὸ συμβεβηκός. Ἡ δὲ Τύχη ἐξεκαρδίζετο γελῶσα ἀδικόπως, ἐνῷ ὁ Ἀργυρὸς ὠργίσθη περισσότερον.

— Εἴσαι τῶντι δυστυχὴς, εἶπεν εἰς τὸν πτωχόν δώσας εἰς αὐτὸν δύο χιλιάδας φράγκων· ἀλλὰ ἡ θὰ σὲ κάμῃ πλούσιον ἢ θὰ χάσῃ τὴν ἰσχύον μου.

Ὁ δὲ πτωχὸς τοσοῦτον ὑπερεχάρη ὥστε δὲν παρετήρησε τοὺς ληστὰς οἱ ὅποιοι τὸν παρεκοινοῦν, εἰμὴ ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς των. Ἐκλεψαν ὅτι καὶ ἂν εἶχε καὶ αὐτὸς εὐρέθῃ εἴπερ ποτὲ δυστυχὴς. Τότε ἡ Κυρία Τύχη ἐπεριέλασε πολὺ τὸν σύζυγόν της, ὁ ὅποιος παρ' ὀλίγον νὰ σχάσῃ ἀπὸ τὸν θυμὸν του.

— Θὰ ἴδῃς, τῷ εἶπεν, ὅτι θὰ νικήσω.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐπλησίασεν εἰς τὸν πτωχόν ὅστις ἔκειτο κατὰ γῆς ὀδυρόμενος. Μόλις δὲ τὸν ἤγγισε καὶ ἤρρε τὸ τάληρον πλησίον του.

— Καλὴν καὶ αὐτὸ, εἶπεν ὁ ταλαίπωρος· ν' ἀγοράσω τοῦλάχιστον ψωμί διὰ τὰ παιδιά μου.

Ὅτε δὲ διέβη ἔμπροσθεν τοῦ ἐμπορίου ὅστις τὸν εἶχε κατηγορήσει ὡς κιβδηλοποιόν, τὸν ἐκραξεν αὐτὸς καὶ ἐζήτησε συγγνώμην, εἰπὼν ὅτι τὸ νόμισμα σχλὲν εἰς τὸ νομισματοκοπεῖον εὐρέθῃ πολλὰ καλόν· ὅθεν ἀπέδωκε τὴν λίραν χάρισας εἰς αὐτὸν καὶ τὰ ἐνδύματα τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο ν' ἀγοράσῃ. Μετὰ ταῦτα διαβλίνων διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀπῆντησε τοὺς ληστὰς, οἵτινες εἶχον κλέψει τὰ χρήματά του, καὶ τοὺς ὁποίους εἶχον συλλάβει οἱ χωροφύλακες. Ὁ δικαστὴς, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν σπηνίων δικαστῶν, ἀπέδωκεν εἰς τὸν πτωχόν τὰς 2,000 φράγκα, χωρὶς νὰ κρατήσῃ οὔτε τὰ δικαστικὰ ἐξόδα. Μετὰ τινὰ καιρὸν, ὁ πτωχὸς μας βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Τύχης ἐπεδόθη εἰς ἐπιχειρήσεις μεταλλείων, καὶ ἐπειδὴ αὕτη ἐξηκολούθει πρασπεύουσα αὐτὸν, ἤρρε νέαν πλέθυν χρυσοῦ. Ὅθεν ἐγείνεν ἐντὸς ὀλίγου τοσοῦτον πλούσιος, ὥστε κατὰ πρῶτον μὲν ἀπεικάλουν αὐτὸν *Κύριον*, ἔπειτα *Εὐγενέστατον* καὶ ἐπὶ τέλους *Ἐξοχώτατον*.

Ἐκτοτε ἡ Τύχη ἄγει καὶ φέρει τὸν σύζυγόν της κατὰ τὴν ὁρεξίν της, γενομένη πλέον ἰδιότροπος καὶ πλέον πείσμων· εἴπερ ποτὲ, καὶ μοιράζουσα ὡς τυφλῇ τὰς χάριτάς της ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ χωρὶς σκοπὸν καὶ χωρὶς διάκρισιν· διὸ καὶ ἔκτοτε εἶπέ τις σοφώτατα· «Θέλω Τύχης σπλαγμὸν καὶ οὐ φρενῶν πίστον.»

Τῷ διευθυντῇ τῆς Πανδώρας.

Ἐλλόγιμε Κύριε!

Ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ κ. Μ. Βρετοῦ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος (σελ. 604 — 623) ἐδημοσιεύσαμεν